

Josep Pina i Josep Riba

written by Lluís Busquets | 16 de juny de 2019

A la tarda del dimarts dia 11, i amb tres hores al davant (una per a cada client), **Jordi Pina** inicià la defensa final de atacant el concepte de cop d'estat del fiscal **Zaragoza**, perquè, com ell el dibuixava, no estava tipificat al codi penal com tampoc no ho està cap rebel·lió qualificada; és rebel·lió o no, però no hi ha “rebel·lions diferents”, “rebel·lions normatives” o “rebel·lions postmodernes”, com havia encunyat el matí sarcàsticament l'advocat **Melero**. En canvi, per haver-hi rebel·lió hi ha d'haver alçament, “sublevació plurisubjectiva” i encara no s'havia assabentat, després de tants dies, ni com ni quan s'hauria donat. També criticà el concepte de “període insurreccional” (setembre-octubre del 2017), durant el qual –no devia ser gaire insurreccional!– hi va poder haver sense incidents la gran manifestació unionista de la Societat Civil Catalana del 8-X a més de les normals de les del 12-X! “A Catalunya hi ha pau, que se sàpiga, per molt que molts polítics i mitjans vulguin parlar de confrontació”, exposà. Per a ell, no hi va haver cap alçament aquells dies a Catalunya, per molt que el tinent coronel **Baena** ho digués. “Eren protestes. Tots els ciutadans tenim dret a protestar, fins i tot de les resolucions que fan els jutges, i ho dic aquí, davant de vostès: no els sàpiga greu”. I posà en contradicció la fiscalia sobre el delicte de rebel·lió: “Segons la fiscalia, inicialment, hi havia delicte de desobediència fins que algú va pensar que era el mateix delicte del 9-N i calia fer un escarment superior”. Però, per a la rebel·lió alçada hi ha d'haver jerarquia, comandaments, inductors, subalterns... Uns alçats han de portar la iniciativa contra els contraris amb actituds hostils i l'1-0 la gent no va anar a escometre les FCSE sinó a l'inrevés. En més de 2000 col·legis electorals que no van intervenir les FCSE no hi va haver cap incident. Per això, l'actual president de govern en

funcions, **Pedro Sánchez**, llavors cap de l'oposició, va censurar l'actuació de les FCSE armades durant l'1-0. I recordà que hi va haver votants contraris a la independència que, embolcallats amb la bandera espanyola, van participar en l'1-0: quin sentit tenia acusar-los també de rebel·lió? L'1-0 només hi va haver cinc detinguts, i només un en disposició judicial; això és violència? Ni tan sols el dia d'aturada de país, el 3-X, que coincidí amb vaga d'alguns sindicats, no hi va haver situacions de la violència requerida perquè es pogués tipificar de rebel·lió o sedició. Indignació, sí. La que vulguin. "Sento orgull de país veient la manifestació contra els empresonaments de **Sánchez** i **Cuixart** sense ni un paper al terra. Me'n sento orgullós." La violència no podia reduir-se a insults ni a escopinades per coherència amb les penes que es demanaven. No hi va haver ni tan sols "violència ambiental" el 20-IX com havien volgut fer creure els fiscals. El 27-X, amb la proclamació republicana virtual, no hi va haver cap tampoc cap alçament; l'endemà de la DIU, no s'havia canviat cap règim polític; tothom tornà a casa i anà a treballar. Altrament, si el referèndum estava despenalitzat, segons molts experts, la declaració d'independència tampoc no es pot considerar cap delictes de rebel·lió.

Provat que no hi hagué alçament públic violent per al delictes de rebel·lió, **Pina**, hàbilment, furgant en les contradiccions entre fiscalia i advocacia de l'estat (que assegurava la manca de violència per a la rebel·lió i, per això, acusava els seus defensats de sedició), aprofundí en aquesta ja que, al seu albir, també requeria violència. "Si per a desordres públics, la jurisprudència parla d'actuació violenta, com pot ser que per a la sedició no es requereixi?" Semblava que la sedició es volgué justificar per part de les acusacions per haver impedit la tasca d'una lletrada judicial el 20-IX, que no era cert; suposant que ho fos, haurien estat els ciutadans a impedir-la; "Però, estem jutjant els ciutadans?", es demanava. No hi va haver tampoc sedició ni el 20-IX ni l'1-0, perquè ni un dia ni el'altre, en la majoria de col·legis, llevat de dos, no es van

impedir les actuacions judicials.

Passà tot seguit a dir que encara menys es podia parlar d'organització criminal per manca d'organització duradora de ciutadans encarats a una finalitat delictiva. Negà també el delictes de malversació i passà a parlar individualment dels seus defensats. A **Turull** se l'acusava de reunions segons el document EnfoCATS, un document sense signatura, davant del qual s'havia provat que cap dels acusats coneixia, però que era com el sant Grial per a les acusacions i el motiu perquè el seu defensat romangués en presó preventiva. El podia haver construït qualsevol il·luminat... S'hi parlava de reunions entre polítics del 2016. I **Pina**, apassionadament, recordant que **Turull** portava més temps a la presó que no pas va desenvolupar les funcions de conseller de Presidència, interpel·là les acusacions: "Com no s'havia de reunir, si hi havia una moció de censura pel mig, no s'aprovaven pressupostos i era conseller de Presidència?" Tot el que s'havia provat en contra seva era que es va reunir amb altres membres del govern? Esbocinà altres acusacions de malversació tornant a les campanyes del prererferèndum, a la publicitat i al correu d'Unipost i digué ben clar que no era cert i no s'havia provat que ni un sol ciutadà hagués rebut cap sobre ni targeta censal indicant-li llocs a ocupar o a presidir meses electorals. En pro dels seus defensats, negà, com havia argumentat fiscalia, que hi hagués cap conxorxa instrumentada de tres potes (Govern, Parlament, Societat civil), vist que la quarta, els ME, ja havia decaïgut, i esmicolà, deixant-los en fum i no-res els punts de suport acusatoris com eren el *Llibre blanc de la transició nacional* (acadèmic i públic), el full de ruta (canviat), l'agenda Moleskine (sense propietari), l'EnfoCATS (desconegut) i el full de ruta de l'ANC (que es feia cada any). Tornant a **Turull**, desfeu una entrevista, recordà que havia qualificat d'"esgarrapa-tristos minoritaris" els que es podien haver excedit el 20-IX i es queixà que fiscalia fes constar fets en l'informe final dels quals no li havien preguntat res quan era el seu moment. I sí, va admetre

que havia estat en l'acte de presentació de les urnes, com tants d'altres, perquè era portaveu del govern. Allò no era cap delictes!

Quant a **Rull**, començà adduint irònicament que no sabia si havia de parlar de dret penal o de dret marítim. Perquè estava a la presó després de no haver deixat atracar un vaixell al port de Palamós, que hi volia amarrar amb l'excusa de reparar cambrots, quan era un vaixell-hotel per a les FCSE! L'exconseller hauria fet una terrible piulada: "No no els hem deixat atracar". I **Pina** es demanà: 'El ple segle XXI i en un estat de dret com és Espanya, el ministeri fiscal li demana setze anys de presó per un piulet? Això és gravíssim. Em faria riure si no fos perquè és tan greu!" El problema era que pel mig s'hi havia posat el diari *La Razón* i el pràctic del port, el senyor **Buil**, tot i que aquest va admetre en la seva declaració que **Turull** tenia raó. Encara se l'acusava d'unes altres piulades, una de la nit del 30-IX, animant la gent d'un col·legi de Terrassa a mantenir el centre de votació obert a la nit (tuït que no era seu) i una altra de dubtosa: "La presència de testosterona al port de Barcelona, impedeix les exportacions". Però resultava que els diaris havien informat que, en efecte, quan sortien a córrer els policies, impedièn les tasques de càrrega dels estibadors!

Eren les 6 menys 5. **Marchena** declarà una pausa. De retorn a la sala, **Pina**, defensant **Sánchez** i, posat en el tema de la malversació, es demanà: "Com pot ser que **Jordi Sánchez**, i per extensió, **Jordi Cuixart** i **Carme Forcadell**, siguin promotors d'una rebel·lió, i no se'ls imputi malversació de cabals públics, que van lligada a aquest delictes?" Per a ell, era una acusació gratuïta perquè no s'havia provat que hi hagués factures, encàrrecs o compromisos de despesa. Altrament, quan a la concentració davant d'Economia del 20-IX es preguntava: "Algú que pretén cometre un delictes de sedició, ho comunica a les autoritats?" L'advocat acabà afegint-se a l'agraïment que havia fet **Xavier Melero** als treballadors del Suprem, als

ajudants del seu equip, a la resta de defenses i els seus clients. "Passi el que passi, sapigueu que sou gent de pau", els va etzibar en català com a comiat.

Eren les 7 i cinc del vespre. **Marchena** anuncià que **Marina Roig**, advocada de **Jordi Cuixart**, havia demanat de fer demà la seva exposició perquè no es trobava bé i, en canvi, **Josep Riba**, advocat de **Carles Mundó**, estava disposat a fer-la tot seguit, cosa que li agraií.

A **Riba** li tocà de construir una defensa tècnica i àrida, per defensar el seu client de malversació. Començà exposant que, d'ençà de suspensió de la llei del referèndum, **Carles Mundó** no havia fet res que estigués dins les seves atribucions per notificar el referèndum. Si es va celebrar, va ser per la col·laboració ciutadana, però per a cap suport originat en el seu departament. El conseller no desobeí el TC ni aprovà cap despesa per l'1-0; havia manat als funcionaris del Departament de Justícia de no destinar ni un euro a l'organització del referèndum i cap edifici de titularitat del seu Departament no va servir com a centre de votació. **Josep Riba**, defensà que en l'any i mig que va ser conseller mai no va interferir en el poder judicial. Assegurà que el decret de convocatòria del referèndum, signat abans de la suspensió de la llei, tenia un fort component polític i que s'havia fet per a tranquil·litzar els funcionaris; altrament, en signar-lo, tots els consellers sabien que seria impossible de complir per la previsible anul·lació del Constitucional. Passant directament a la malversació, va sostenir que l'acord del 6-IX en què tots els consellers van assumir solidàriament les despeses de l'1-0 va ser "una declaració simbòlica", que tècnicament era impossible d'executar. KI de fet, era evident, perquè no s'havia aportat cap prova que demostrés haver realitzat cap compromís de despesa després de la suspensió del TC. "Tots els funcionaris de carrera que han testificat sobre l'acord del 6 i 7 de setembre van dir que estaven tranquils perquè era d'impossible execució". Totes les despeses imputades als exconsellers –ja

ho havia dit **Pina**— eren anteriors a la suspensió a les lleis de referèndum i de desconnexió del setembre del 2017. Argumentà una vegada més que el procediment de les contractacions era tan reglat que feia impossible de fer les contractacions pel referèndum amb tan poc temps. Encara cità la Llei de finances de Catalunya, que definia les competències en aquest aspecte dels consellers. Aquesta Llei encara estableix que cada conseller només té competències en el seu departament i Mundó havia delegat aquestes competències en els tècnics del Departament. Com hi podia haver delictes de malversació si no en tenia la competència? Analitzà tot seguit la partida d'Unipost pel servei postal. El servei de la despesa estimada en més de 900.000€ sobre cartes censals suposadament encarregades a Unipost mai no es va executar, com van admetre les pèrites d'Hisenda, de manera que tampoc no es podia considerar malversació. I és que no es va enviar ni una sola targeta censal! Si s'hagués fet, els guàrdies civils residents a Catalunya n'haurien portat a la causa. Però és que, a més de no enviar-se com s'ha dit, l'advocat qüestionà l'existència de cap indici que la Generalitat hagués pagat l'enviament de les targetes censals. "Tampoc no s'ha pogut acreditar cap indici de la compra de les urnes", afegí, per a més inri, per deixar-ho ben clar. "Per aquí han passat molts testimonis per a parlar del delictes de malversació i cap d'ells no s'ha referit ni al senyor **Mundó** i a ningú de la seva conselleria", reblà el clau. Senzillament, el seu defensat no tenia possibilitats de fer contractacions d'altres departaments i ni tan sols de consultar-les, més enllà de la informació publicada al portal de transparència. I recordà que pel 9-N el Tribunal de Comptes no va solidaritzar les eventuais despeses de la consulta, sinó que les va adjudicar als responsables de cada departament que hi hagués intervingut. Arribà, així, al cap de l'argument: "En les partides en què s'hagi realitzat un servei, però no s'hagi cobrat, no hi ha hagut cap perjudici patrimonial. En dret penal, el rellevant és el perjudici. Si amb el cas similar esmentat, al senyor **Mundó** no se li podia ni passar pel cap que hagués d'assumir responsabilitats comptables, encara menys

podia pensar que n'hauria d'assumir de penals". Acabà la intervenció demanant l'absolució del seu client.

I s'acabà així la penúltima jornada del macrojudici. Extrajudicialment es va saber que **Forn** podria assistir a Barcelona a la presa de l'acte de regidor (però no es podria quedar a icap presó catalana), que fiscalia, contra l'advocacia de l'estat, s'oposava que **Junqueras** pogués anar a jurar la Constitució com a eurodiputat, que la jutgessa del 13 de Barcelona negava l'organització criminal per als seus 29 acusats i que el TEDH no havia admès a tràmit la demanda de Forcadell contra la seva presó preventiva.